

ஆசிரியர் :

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை

தமிழ்ப் பண்டிதர்,

சிலோன்.

VITTAGAM

LE RÉDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI,
Tamil Pandit
Jaffna
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.
குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து வீதி,
நெம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. II.

புதுவை, யுவ னூல் புரட்டாசி மீ ஈ வ (19—9—35)

NO. 43.

தாயுமானவர்.

திக்கொடுதிகந்தமும் மனவேகமென்னவே சென்றோடியாடிவருவீர்
செம்பொன்மகமேருவொடு குணமேருவென்னவே திகழ்துருவனளவளர்வி
உக்ரமிசுசக்ரதர னென்ன நிற்பீர்கையி லுழுந்தமிழுமாசமனமா
வோரேமுகடலையும் பருகவல்லீரிந்தர னுலகுமயிராவதமுமே
கைக்கெளியபந்தா வெடுத்துவினையாடுவீர் ககனவட்டத்தையெல்லாங்
கடுகிடையிருத்தியே யட்டகுலவெற்பையுங் காட்டுவீர்மேலுமேலும்
மிக்கசித்திகளெல்லாம் வல்லநீரடிமைமுன் விளங்கவருசுத்தியிலையோ
வேதாந்தசித்தாந்தசமரசநன்னிலைபெற்ற வித்தகச்சித்தர்கணமே.

“வித்தகம்”

சந்தா விவரம்.

உள் நாட்டிற்கு முன் பணம் ரூ. 3 0 0

வேளி நாட்டிற்கு ,, ,, ரூ. 4 0 0

வித்தக நிலையம்,

புதுவை.

“வித்தகம்”

விளம்பர விசிதம்.

வியாபார விளம்பரம் அங்குலம் I-க்கு
ரூ 0—8—0

நீடித்த விளம்பரங்களுக்கு
தனி விசிதம்.

மானேஜர்,

“வித்தகம்” ஆபீஸ்

புதுச்சேரி.

ஈழ கேசரி.

யாழ்ப்பாணம் சுன்கைத்தில் இருந்து
ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் வெளிவரும் சிறந்த
தேசியத் தமிழ் வாரப்பத்திரிகை.

சிறந்த பேரறிஞர்களால் எழுதப்பெறும் இலக்கண இலக்கிய
சம்பந்தமான அரிய கட்டுரைகளும், வரலாற்று ஆராய்ச்சி, அரசி
யல், பொருளாதார நிலை சமயம், கல்வி, மாதர் பகுதி, சிறுவர்
பகுதி, சமூக முன்னேற்றம் முதலிய பொது விஷயங்களும்,
வர்த்தமானங்களும் சிறப்பாக வெளிவருகின்றன.

ஆண்டுச் சந்தா

இலங்கை, இந்தியா, பர்மா ரூபா 4.
மலாய் நாட்டுக்கு வெள்ளி 4.

விலாசம்:

“ஈழ கேசரி” அதிபர்
சுன்கை, இலங்கை.

திருவாங்கூர் அபிமானி.

திருவாங்கூரைச் சேர்ந்த நாகர்கோவிலிருந்து
செவ்வாய்தோறும் வெளிவரும் ஒர் தமிழ்
வாரப்பத்திரிகை.

வெளியூர் உள்ளூர் தந்தி சமாச்சாரங்கள், கட்டுரைகள்,
கதைகள், விகடம், வினோதம், விஞ்ஞான முதலியவைகளைக்
கொண்டு வெளிவருவது. பர்மா, சிங்கப்பூர், கொளம்பு, சயாம்,
தென் ஆப்பிரிக்கா முதலிய எல்லா இடங்களிலுஞ் சென்று அங்
குள்ள தமிழர்கட்கு களிப்பை ஊட்டுவது.

சந்தா விவரம்.

உள்நாடு ரூபா 2

வேளிநாடு ரூபா 3

விலாசம்.—

மானேஜர்

“திருவாங்கூர் அபிமானி”

நாகர்கோயில்

திருவாசக உண்மை.

யாழ்ப்பாணம், தென்கோவை
தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஸ்ரீமான், ச. கந்தையபிள்ளை

(வித்தகம் பேராசிரியர்)

அவர்களால் எழுதப்பட்டது.

கடவுள் தமது அருமைத் திருக்
கரத்தால் எழுதி அகில சீவர்கள் உய்
யும் பொருட்டு உதவி யருளியதும்,
மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்ததும்
தெய்வத் தமிழ் வேதமுமாகிய திரு
வாசகத்தின் உண்மைக் கருத்துக்களை
நன்கு விளக்கி வசன் நடையில் எழு
தப்பட்டது.

வேண்டுவோர் 0-2-9 அணு தபால்
முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்
ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்.

புதுவை.

ஆசிரியர்:

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை

தமிழ்ப் பண்டிதர்,

சிலோன்.

VITTAGAM

LE RÉDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI,
Tamil Pandit
Jaffna
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாதுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து வீதி,
நெம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. II.

புதுவை, யுவ ஞ்சு புரட்டாசி மீ ஈ உ (19—9—35)

NO. 43.

திருவாய் மொழி.

பிறந்தவாறும்வளர்ந்தவாறும் பெரியபாரதம்கையெய்து ஐவர்க் குத்
திறங்கள்காட்டியிட்சே செய்துபோனமாயங்களும்
நிறந்தனாடுக்கெனதாவியை நின் றநின் றருக்கியுண்கின்ற இச்
சிறந்தவான்சுடரே யுன்னையென் றுகொல்சேர்வதுவே.

கள்ளவேடத்தைக்கொண்டோய்ப் புறம்புக்கவாறும் கலந்தகரரை
உள்ளம்பேதம்செய்திட யேருண்டவுபாயங்களும்
வெள்ளநீர்ச்சடையானும்நின் னிடைவேறலாமைவிளங்குகின்றதும்
உள்ளமுள்குடைந் தேன்னுயிரையுருக்கியுண்ணுமே.

சுடிரைக்கடைந்தவாறு மமுதம் தேவருண்ண அசுரரை
வீமேவண்ணங்களே செய்துபோனவித்தகமும்
ஊடுக்கெனதாவியை யுருக்கியுண்டுகின்றநின்றன்னை
நாமேவண்ணம்சொல்லாய் நச்சுநாகணையானே.

உ
திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானே நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானேங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
றூன்வந்து முந்துமினே.

[தீருவாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை

புவ னுல் புரட்டாசி மீ 3 உ

தெய்வ மிகழேல்.

ஒள வையார் அருளிய
“ஆத்தி சூடி”
என்னும் வேத
சூத்திரக் கொத்
துள் ஒன்றாகி மிளிரும் இவ் அமுத
வாக்கியம் உலகியலோடு உண்மை
நிலைக்கும் ஒப்பியதாகின்றது. இஃது
அன்னதாதல் ஒரு சிறிது கூறப்படும்.

(உணக்குத் துன்பம் வந்த காலத்தி
லும் நீ) தெய்வத்தை இகழ்ந்து பேசா
திருப்பாயாக என்பது இதன் பொரு
ளாகும். இஃதே உலகியல் உண்மை
நிலை என்னும் இரண்டற்கும் ஒப்பிய

தாகும். தெய்வம் என்றால் கடவுள்
என்பர்; விதி என்பர். தெய்வம் ஊழ்
விதி என்பன ஒன்றேயாம். “தெய்வம்
இகழேல்” எனப் பொதுவாகக் கூறப்
பட்டமையால் தான் வழிபடும் தெய்
வத்தையே யன்றிப் பிறர் வழிபடும்
தெய்வத்தையும் இகழ்தல் கூடாது
என்பதும் பெறப்படும். இந்து சமயி
கள் எனப்படுவோருள்ளே சிவமும்
விஷ்ணுவும் எனத் தெய்வத்தை இரு
வேறு வகைப் படுத்தித் தமது படிப்பு
வல்லபத்தால் தார தம்மியம் பேசி
இகழ்ந்தோரும் இகழ்வோரும் பலரா
யினர். சிவமும் விஷ்ணுவும் சத்தனும்
சத்தியுமாய்-பொருளும் இடமுமாய்
ஒன்றே என்பது “வித்தகம்” தொகுதி
2 இல 3 இல் நன்று விளக்கிக் கூறப்
பட்டது. ஆங்குக் காண்க.

“ தீருமாலுக் கடிமை சேய் ”

(ஆத்திசூடி) என ஒளவையும் கூறி
யருளினள். தெய்வத்தை இகழ்வோர்
நரகுக்கே ஆளாவர் என்பதனைப் பின்
வரும் திருவாக்கும் நன்று வலியுறு
த்துகின்றது.

சிவவாக்கியர் பாடல்.

நாழியப்பும் நாழியுப்புநாழியானவாறுபோல்
ஆழியோனும் சனுமமர்ந்துவாழ்ந்திருந்திட
எறிலேறும் சனுமியங்குசக்கரநையும் [ம்
வேறுவேறு கூறவோர் வீழ்வர் வீணாகிலே.

(ஷே செ. 54)

தக்கன் சிவனை இகழ்ந்து வீரபத்திர
ரால் தண்டிக்கப்பட்டனன் எனவும்,
இரணியன் நாரயண மூர்த்தியை இகழ்
ந்து நரசிம்ம மூர்த்தியால் தண்டிக்கப்
பட்டனன் எனவும் பிறவுமாகக் கூறப்
பட்டுள்ளன. அரிய பெரிய வேத உண்
மைகள் பொதிந்த புராணக் கற்பனை
கள் எல்லாம் தெய்வத்தை இகழ்த
லால் உளவாகும் தீமைகளையே நன்று
வலியுறுத்துகின்றன. இரா வணன்
கயிலை முதற் குரவனாகிய நந்தி யெம்
பெருமானை இகழ்ந்து அவரால் சபிக்
கப்பட்டனன் என்பது அரிய வேத
உண்மை பொதிந்த இதிகாசக் கற்பனை

யாகும். பின் வரும் செய்யுள் இவ்வா
லாற்றை உணர்த்துகின்றது.

இராமாயணம்.

உத்தரகாண்டம்.

உரங்குடைய செஞ்சரமெனுஞ்சொல்பல
[வுஞ்சொலியுயர்ந்தகுணனும்
அரன்னை துநந்தி நம்முகந்தீனயிகழ்ந்திட
[அவன்குபிதனும்
இரங்கலைகுரங்குமுகமென்றெனையிகழ்ந்த
[வுன்இவங்கைநகரில்
குரங்குகள்புகுந்துதனிகொன்றிகெ
[நின்குலனையென்றுரைசெய்தான்.
(ஷே வரையெடுத்தபடலம் செ. 68.)

[உயர்ந்தகுணன் — “குணமென்
னும் குன்றேறி நின்ற”வன் — குணதீ
தன்: குபிதனும் — வெகுளியுடைய
வனும்.

குறள்.

குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயுங் காத்த லரிது.
(ஷே 3-ம் அதி. நீத்தார்பெருமை செ. 9.)

என்பது காண்க.]

இவ்வாறே கிருஷ்ணனை இகழ்ந்த சிசு
பாலனும் அவனால் தண்டனை அடைந்
தமை மகாபாரதத்தால் அறியக்கிடக்
கின்றது. இவ்வாறு வருவன பல. விரிப்
பிற் பெருகும். தெய்வம் ஒன்றே ஆத
லால் வேறுபாடுகள் — குறைகள் கற்
பித்து அத் தெய்வத்தை இகழ்தல்
என்பது சீவர்களது அபிமானம் என்
னும் அறியாமையின் பயனே அன்றி
வேறன்று.

உலகியல் எனப்படும் பிரவிருத்தி
நிலையாகிய சீவ நிலையில் தெய்வம் என்
பது ஊழ் வடிவாகி நிற்கின்றது. தெய்
வம் ஊழ் விதி என்பன ஒன்றேயாம்.
இவ் உருவமே கடவுள் உருவம் —
திரோதான வடிவம். வினை ரூபங்களா
கிய முன்னிலையாவும் கடவுள் வடி
வமே ஆம். முன்னிலையாவும் தன்னி
லைக்கு — தன் வினைக்கு ஏற்றவாறே

அமைவனவாகும். சீவர்கள் வினைக்கு ஏற்ப — பக்குவங்களுக்கு ஏற்பக்குருவாய் விளங்குபவர் கடவுளே. அவரவர் முயற்சிக்கு ஏற்ற பயனைத் தெய்வமே ஊட்டி வைக்கின்றது. ஒவ்வொருவரும் தாம் தாம் செய்த வினையைத் தாம் தாமே அதுபவிக்க வேண்டும். உலக மாக்களாகிய எம்போலியர் தமக்குச் சுகம் வருங்காலத்தில் தமது பெருமையைத் தாமே புகழ்ந்து போற்றிக் கொள்வர். துன்பம் வரும் காலத்தில் அதற்குக் காரணமான தீய அசைவை — தீய கருமத்தை — தீவினையை உளுற்றி வைத்த தம்மை நொந்துமேல் திருத்தம் பெறும் வழியை நாடாது தெய்வத்தை இகழ்வர்; “எத்தனையோ தருமங்களைச் செய்தோம் — வழிபாடுகள் புரிந்தோம் ஆ! ஆ! கண் கெட்ட கடவுள் எம்மை வருத்துகிறதே” என்று இகழ்ந்து தூற்றுவர்; இதனால் விளையும் தீவினை விளைவை நோக்கார். கருணாநிதியாகிய இறைவன் யாவரையும் தம் தம் வினையை அதுபவிக்கச் செய்து புனிதராக்கும் திறனையும் உணரார்.

திருமந்திரம்.

அத்த நானுள்ளி வினையாட்டி டுஞ்சுடஞ்சித்தொடசித்தறத் தெளிவித்தச் சீவனைச் சத்தனு மாக்கித் துடைத்து மலத்தினைச் சத்துடனைங்கரு மத்திடுந் தன்மையே.

(ஊ.7-ம் தந். 27-வது சம்சுருநெறி செ. 14)

சீவர்கள் தங்களை வினை ரூபங்கள் என்று அறிய முடியாமையே தெய்வத்தை இகழ்தலாகிய தீவினைக்குக் காரணமாகும்; தம்மை ஒழியத் தமக்கு முன்னிலை பிறி தொன்றில்லை என்பதனை யாவரும் வாய்மையாக உணர வேண்டும். தன்னிலையே முன்னிலையாகின்றது. வினையுள்ள வரை—வினை ரூபமாகிய — இருவினை சொரூபமாகிய மருளுடம்பு—உடலுயிர் மாற்ற மடையாத வரை முன்னிலையின் இருப்பு நீங்குமா? முன்னிலைச் சுட்டு ஒழியுமா?

திருவாசகம்.

தச்சு விடுத்தலும் தாமடி யிட்டலும்
அச்சு முரிந்ததென்றற் தீபற
அழிந்தன முப்புர முந்தீபற.

(ஊ. திருவுந்தியார் செ. 3.)

என்பது மணிவாசகன் அதுபவத் திருவாக்கு அல்லவா?

[தச்சு—கள்ளப் புலக் குரம்பைக் கட்டு — அசுத்த நிறை. அடி—அமல ஐகார ஒலி. அச்சு—குறிப்பு—சுட்டுணர்வு. முப்புரம்—மும்மல காரியமாகிய அசுத்த தது. அழிதல்—மாற்ற மடைதல்.] ஆதலால் இவ் உண்மைகளை உணராது நாம் செய்து போந்த வினைகளை அவ்வினை ரூபமாய்—முன்னிலையாய் நின்று நமது பக்குவத்துக்கு ஏற்ற ஏற்றவாறு காலத்தால் ஊட்டி ஊட்டி நம்மைப் புனிதராக்கிவைக்கும் தெய்வத்தை — கருணாநிதியாகிய கடவுளை இகழ்தல் பாதகமே ஆகும். இது பற்றியே முன்னிலையைக் குரு எனவும் ஆண்டான் எனவும் தன்னிலையை அடிமை எனவும் சுருதி வற்புறுத்துவ தாயிற்று என்க.

முன்னிலை தன்னிலை, ரவி மதி, அண்டம்பிண்டம், விதி மதி, அங்கம் விங்கம், பதி பசு, சிவம் சத்தி, ஆண் பெண், விந்து நாதம், கோசம் பீசம், உடல் உயிர், காரம் சாரம், உப்பு புனி (காடி), சத்துச் சித்து, லிங்கம் யோனி, சக்கிலம் சுரோணிதம், ரஸம் கெந்தகம் என்பன ஒன்றே ஆம். இவை சித்தர் பரிபாஷை.

முன்னிலை என்பதன் இருப்பு ஒழியாத வரை கஷ்டம் நம்மைவிட்டு அகலுமா? அகலாது. ஆதலால் முன்னிலைகளால் வரும் அசைவுகளைப் பொருட்படுத்தாது அவைகளால் வரும் இன்ப துன்பங்களைத் திருவருட் செயலாகக் கண்டு அமைவதே உய்யும் திறனாகும் என அறிதற்பாற்று. பின் வரும் ஒளவை திருவாக்குக்களும் வினை அதுபவத்தால் வரும் துன்பம் காரணமாகத் தெய்வத்தை — முன்னிலையை இகழ்

தல் கூடாது என்பதனை நன்று வலியுறுத்துகின்றன.

முதுரை.

செய்தீவினையிருக்கத் தெய்வத்தை [நொந்தக்கால்] எய்கவருமோ இருநிதியம்—வையத் தறம்பாவமென்ன அறிந்தன் றிடர்க்கின்ற வெறும்பானை பொக்குமோமேல்.

தார்தாமுன் செய்தீவினை தாமே அதுபவிப்பார் [பார்] பூந்தாமரையோன் பொறி வழியே—வேந்தே ஒறுத்தாரையென் செயலா முரல்லாம் [மொன்றாய்] வெறுத்தாலும் போமோவிதி.

(ஊ. வாக்குண்டாம்.)

[“பூந்தாமரையோன் பொறி” என்பது விதியை உணர்த்தி நின்றது. “ஒறுத்தார்” என்பது தீவினை வடிவாய் நின்று துன்புறுத்தும் முன்னிலைகளை உணர்த்தி நின்றது.]

தீவினைப் பயனை அதுபவித்தலால் உளவாகும் துன்பம் காரணமாக, தெய்வத்தை — கடவுளை இகழ்தல் பாதகம் எனவும், விதியை மதியால் வேல்லாம் எனவும் பின் வரும் ஆராய்ச்சி யுரையும் உணர்த்து கின்றது.

“.....பொட்டோ தமது “ரிப்பளிசு”
“என்னும் தூவில் ஓர் கதை சொல்லுகி
“ரூர். “எரி” என்பவன் நரகத்தில் சென்
“ரூன். அங்கு பல உயிர்கள் தங்கள் தலை
“விதியைத் தாங்கள் ஏற்படுத்திக் கொள்
“ருகின்றனவாம். தலை விதிகளைப் பொட்
“டலம் கட்டி அங்கு எறிந்திருக்கிறார்
“களாம். சில பொட்டலங்களில் சத்தி,
“வீரம், மரணம் அடங்கியுள்ளன. மற்ற
“வைகளில் உழவுத் தொழில், தோட்டித்
“தொழில் முதலியன பொதிந்துள்ளன.
“ஒவ்வொருவரீ ஒவ்வொரு பொட்டலத்
“தைத் தங்கர் தங்கர் இஷ்டப்படி
“பொறுக்கிக் கொள்கின்றனர். பின்னர்
“யாவரும் மறதியில் முழிக் விடுகின்றனர்.
“பின்னர் அவர்கள் உலகிந்த வந்து கடவுள்
“அப்படி விதித்தார்; இப்படி விதித்தார்
“என்று புலப்புகின்றனர்.”

“கமது தலைவிதிக்காகக் கடவுளைத்
“தூஷித்துப் புலம்புவது எவ்வாறு ஆபத்
“தான் தென்று ஒவ்வொரு நாளும் தெளி
“வாக நாம் அறிகிறோம். மனிதன் விதி
“யைச் சிருட்டிக்க முடியாது போனாலும்
“அதை மாற்ற முடியும் என்பது உண்மை”

(ஆன்ட்ரிமாராய்)
[தமிழ் நாடு]

ஒருவன் செய்து போந்த வினையே விதி ஆதலால், அவன் அவ்வினையை விளைத்த தன்னையே நொந்து திருத்தமடைவதேயன்றி, அவ்வினைப்பயன் வருதற்கு இடமாகிய முன்னிலையை இகழ்தல் பாதகமே ஆகும்.

குறள்.

புகழ்பட வாழாதார் தந்நோவார் தம்மை
இகழ்வாரை நோவ தெவன்.

(ஹை 24 ம் அதி. புகழ் செ. 7)

என்பது தேவர் திருவாக்கு.

திருவருணட்டத்தோடு வினைப்பயனை அதுபவித்து முன்னிலை வினைவடிவாய் நிற்கும் தெய்வத்தை உறவு செய்தலே உய்தியடையும் நெறியாகும் என்க.

ஆலய வழிபாடுகள்—மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் முதலியவற்றை இகழாது — அலட்சியம் செய்யாது போற்றுவதும் “தேய்வம் இகழேல்” என்பதனுள் அடங்கும். இத்தகைய வழிபாடுகளே சீவ உய்வுக்கு — முன்னிலை ஆசான் தரிசனத்துக்கு இன்றியமையாதன என்பது சுருதி சம்மதம்.

தற்காலச் “சீர்த்திருத்தக்காரர்” சிலர் மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் முதலியவற்றை அறவே ஒழித்தலே “சுயமரியாதை” எனப்பிதற்றி அவ நெறிக்கே ஆளாகின்றனர்.

ஆலயவழி பாட்டின் உண்மைகள்,

“ஆலயத் தொழுவது சாலவுநன்று”

என்னும் கட்டுரையில் கூறப்பட்டன, (“வித்தகம்” தொகுதி 2 இல. 16 இல் காண்க.) இன்றோன்ற யாவற்றையும் அடக்கியே,

“தேய்வம் இகழேல்”

என உலகியலுக்கு ஒப்பியவாறு கூறினான் ஒளவை என அறிதற்பாற்று.

மேல் இம் மந்திரத்தின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருள் ஒரு சிறிது கூறி இக்கட்டுரை முடிக்கப்படும்.

(உனது உடலுயிருக்கு வித்தாய் விளங்கும் ஆசானாகிய) தெய்வத்தை, (உடலகத்து நிலைக்கச் செய்யாது அதனை விட்டுப்பிரியும்படி) அலகூயம் செய்யாதே என்பது இம் மறை மொழியின் உண்மைநிலைக்கு ஒப்பிய பொருளாகும். நிறை முறை இல்லா ஒழுக்கங்களால் — அருந்தல் பொருந்தல்களால் பிணி, மூப்புச், சாக்காடுகளுக்கு ஆளாவதே தெய்வத்தை இகழ்தல் அலகூயம் செய்தல் என்பதன் பொருளாகும். அன்பு வடிவாகிய சிவம் தேயுவின் ஆதிக்கம் பெற்ற ஐந்தாம் திணைக்குள் மறைந்து கிடக்கின்றது. (தேயு X அம் = தெய்வம்.) சீரத்துள்ள பாலைக்குள் — ஐந்தாம் திணையாகிய என்புக்குள் மறைந்து கிடக்கின்றது அன்பு எனும் சிவம் என்க. எவ்வாறு மறைந்து கிடக்கின்றது? தீவினை ரூபமாகிய களங்கம் எனும் களிம்பிற் கலந்து வினை வடிவாய் தன்னையே தான் மறைத்து மறைந்து கிடக்கின்றது; தேடு வாரின்றி — லக்ஷியம் செய்வாரின்றி — கண்டு உண்டு உய்வாரின்றி உலக மாக்களுக்குக் குற்றம் பொருந்திய களிம்பு நஞ்சு என — துப்பு எனத் தோற்றி அக் களிம்பாகிய துப்புடன் அபின்னமாகப் பஞ்சீகரணிக்கப்பட்டு மறைந்து கிடக்கின்றது என்க; தன்னை மறைத்துக் கொண்டு மறைந்து கிடப்பதால் நிஷேதப் பொருள் எனக் காணப்படுகின்றது என்க. தெய்வம் ஊழ் எனவும் உடலுயிர் இருவினை சொரூபம் எனவும் கூறப்படுவதன் உண்மை — இரகசியம் இதுவே என அறிதற்பாற்று. கடவுளின் திரோதான நிலையே பிரவிருத்தி நிலையாகிய உலகியல் என்பதன் உண்மையும் இதுவே ஆம். குரு வருளால் பெறப்படும் உரிய

சாதகங்களால் பாலில் மறைந்து கிடக்கும் நெய்யை வெளிப்படுத்திக் காணுமாறு போல ஜீவாமிர்தமாகிய இதனைத் தேடி அடைந்து வெளியேற்றிக் காண்பதே தெய்வத்தை — அன்பு மயமான சிவம் எனும் செம்பொருளை இகழாது — அலட்சியம் செய்யாது — உடலை விட்டுப்பிரியச் செய்யாது உடலகத்து ஆக்கமுறச் செய்தல் என்பது.

அப்பர் ததவாரம்.

விறகிற்றியினன்பாலின்பெய்நெய்போல்
மறையின் மூன்றுன்மணிச்சோதியான்
உறவுகோனட்டுணர்வுகயிற்றினால்
முறுகலாங்கிக்கடையமுன்னிற்றுகமே.

(ஹை தனித்-திருக்குறள் தொகை. செ. 10)

இதற்குரிய சாதகம் யாது? எனின், அது தான் குருவருளால் அதுட்டிக்கப்படும் நிறை முறையான ஒழுக்கம் — வழக்கம் என்பது. அது தான் மறை என்று கூறப்பட்டது.

திருமந்திரம்.

மருவீப் பிரிவறி யாவெங்கண் மாந்தி
யுருவ நிலைக்கநின் றுள்ளே யுருக்குவ்
கருவீற் கரந்துள்ளம் காணவல் லார்க்கிவ்
கருவினை கண்ணோரு மழிவா ரகத்தே.

(ஹை 9-ம் தர். 2-வது ஞானகுருநரிசுணம் செ. 10.)

தாதுக்கள் ஏழு. எட்டாவது இடம் மன்றல். இதனால் காணப்படுவதே அன்பு — சிவம் — பிரமம். இனத்தை இனத்தால் ஈர்ப்பது போல மறை பொருளாய் நிற்கும் கள்வனை — வித்தாய் விந்து வடிவாய் அவ்விந்துவில் மறைந்த கள்வனை களவால் களவு என்னும் கந்தருவத்தால் (கந்து + அருவம்) சுரோணிதத்தை — நாதத்தை கூடி இரண்டறக் குழைந்து நிறை கொண்டு பஞ்சீகரணித்து ஆக்கமுறச் செய்து — வினை வேற்றி சிக்கெனப் பிடிக்க வேண்டும் — நிலைக்கச் செய்ய வேண்டும். நாத வடிவாகிய உடலில் ஒன்றுறச் செய்ய வேண்டும் என்க. “சிக்கெ

ன்ப பிடித்தேன்” (திருவாசகம்) என்
றனர் மணிவாசகப்பிரபு.

திருமந்திரம்.

நின்றவிச் சாக்கிர நீரி யத்தினின்
மன்றனு மங்கே மணஞ்செய்ய நின்றிடும்
மன்றன் மணஞ்செய்ய மாயை மலறந்திடு
மன்றே யிவனு மவன்வடி வாமே.

கருவரம் பாகிய காயந் துரிய
யிருவருங் கண்டிர் பிறப்பிறப் புற்றூர்
குருவரம் பெற்றவர் கூடிய பின்னை
யிருவரு மின்றியொன் றுகிரின் றானே.

(ஊ 8-ம் தந்திரம் 3-வது அவத்தை பேதம்
6-வது பாரவத்தை செ. 136, 139.)

மேல கூறியவாறு தேயுவின் ஆதிக்கம் பெற்ற ஐந்தாம்திணையுள் மறைந்து கிடக்கும் அன்பை ஆக்கமுறச் செய்தால் ஆசானாகிய குரவன்—குருநாதன் உருப்படுவன்— வெளிப்படுவன்— காணப்படுவான் என்க. இவ்வாறு வெளிப்பட்ட ஆசானையே மணிவாசகர் அற்புதப்பத்தில் போற்றுகின் றார்.

திருவாசகம்.

மைய லாயிந்த மண்ணிடை வாழ்வெனு
[மாழியு ளகப்பட்டுத்
தைய லாரெனுஞ் சழித்தலைப் பட்டு
[நான் தலைதே மாறமே
பொய்யலாம்விடத்திருவருள் தந்துதன்
[பொன்னடியிணைகாட்டி
மெய்யனாய் வெளிகாட்டி முன் நின்றதோர்
[அற்புதம் விளம்பேனே.
(ஊ அற்புதப் பத்து செ. 1.)

[“தைய லாரெனுஞ் சழித்தலைப் பட்டு
நான் தலைதே மாறமே
பொய்யலாம்விடத்திருவருள் தந்து”]

என்பது நிறை முறையான இல்லற ஒழுக்கத்தால் அசுத்த காமம் சுத்த காமமாக—சிவகாமமாக மாற்றமடையப் பெற்றமையை—அசுத்த காமம் வெல்லப்பட்டமையை—சிவம் எனும் விர்து அமலம் பெற்றமைபை—காய நன்னுட்டுக் கரு முதல் ஆனவன் தீங்கரும்

பாய் அமுதாகி நின்றமையை உணர் த்தி நின்றது. “வெளிகாட்டி நின்றது” என்பது தம்முள்ளே ஆசான் வெளிப் பட்டமையை உணர்த்தி நின்றது.

திருமந்திரம்.

மாயனு மாகி மலரோ னிரையுமாய்க்
காயநன் னுட்டுக் கருமுத லானவன்
சேய னணியன் றித்திக்குந் தீங்கரும்
பாயமு தாகிரின் மண்ணிக்கின் றானே.

(ஊ 8-ம் தந். 4வது அறிவுதயம் செ. 11)

இங்ஙனமாயின் மணிவாசகருக்கு ஆசான் இருவரோ எனின், ஆம் என் பதே உத்தரம். முதலில் தோன்றிய— முன்னிலையில் போந்த ஆசான் திருப் பெருந்துறைக் குருநாதன்— சித்து மூர்த்தி. இவரே மணிவாசகருக்கு உரிய சாதகங்களையும் ஆறு ஆதாரங்களின் இரகவியங்களையும் அறிவித்து (முத் திரை அளித்து) “நின்னைப் பிரியேன்” என்று மறைந்தருளினவர் என ஆம். இவ்வாறு மணிவாசகருள் மறைந்தரு ளிய இக்குருநாதனே— வேத வடி வாய் அவருள் நின்று ஆரோகண அவ ரோகணமாய் இடைவிடாது இசை மீட்டப்பட்டு அவ் வேத வடிவாகிய ஆசான் ஆசான் என்னும் சித்தாகிய ஒலி, சத்தாகிய உடலில் வியாபித்துத் தோய்ந்த பண்பினால், முன்னிலையில் ஆசானாய்ப் பொலிந்து வெளிகாட்டி முன் நின்றவர் என்க. இது பற்றியே “மெய்யனாய் வெளிகாட்டி முன் நின்ற தோர் அற்புதம் விளம்பேனே” என்று கூறப்பட்டது.

திருவாசகம்.

பொருந்து மிப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது
[பொய்களே புகன்றுபோய்க்
கருங்கு ழலினர் கண்களா லேறுண்டு
[கலங்கியே கிடப்பேனைத்
திருந்து சேவடிச் சிலம்பவை
[சிலம்பிடத் திருவோடு மக்லாதே
அருந் துணைவனாய் ஆண்டு கொண் டருளிய
[அற்புத மறியேனே.

(ஊ 8-ம் செ. 4)

[“திருந்து சேவடிச் சிலம்பவை சிலம்பிடத் திருவோடுமேகலாதே”]

என்பது நிறை முறையான இல்லற ஒழுக்கத்தால் உடலுயிர் கூடிக்குழையுங்கால் அமலஐகாரம் என்னும் ஞான சத்தி தனது பாதச் சிலம்பை திவலை அசைத்து நடம் புரிவதை உணர்த்தி நின்றது. காதல் எனப்படும் சுத்த காமத்தால் அசைக்கப்பட்டு ஏகமாய் அம்பரத்தில் ஒலிப்பது நாதம்— ஏக அம்பர நாதம். இதுவே ஏக அம்பர நாதன்.]

மேலே கூறியவாறு நிறை முறையான ஒழுக்கத்தால்—உண்மைச் சாதகங் களை, அருந்தல் பொருந்தல்களை வழுவற அதுட்டித்தலால் விமலமடைந்த உடலுயிர் அமல மடையும்—சூக்கும மாகும்—பிரணவ மந்திர சீரமாகும். சிவன் முத்திரிலை பூரணப்பட்டோர்க் குரிய சதாசிவ வடிவமாகிய தெய்விக வடிவம்—குருவடிவம் இதுவே. இவ்வடி வம் அருள் வடிவமாய் ஞானகாசமாகிய பரத்தில் ஒடுங்குவது. சத்தி சிவ வடிவமாகிய உடலை (உடலுயிரை) இசு முத்து அஃதாவது நிறை முறை இல் லா ஒழுக்கங்களால் அலட்சியம் செய்து அழிந்துபடவிடாது உரியசாத கங்களால் விமலமாய் அமலமாய் அருள் வடிவாய் (அருள் வடிவும் சிவாங்கிச னுமாய்) நித்தியத்துவம் பெறச் செய்த வதே

“தேய்வம் இகழேல்”

என்பதன் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளாகும்.

மெய்யடியார் எல்லாம் விதி வடி வாகிய தெய்வத்தை— முன்னிலைபை இகழாது—வெறுக்காது அதனை உறவு படுத்தி—நிறை கண்டு பஞ்சிகரணித்து உய்தியடைந்தவரே யாவர். வினைக்கு ஏற்ற பயனை ஊட்டி வைப்பது தெய்வ மே ஆதலால் நல்வினைக்கும் தீவினைக் கும் அத் தேய்வமே சாட்சி யாகின் றது.

ஆதலால் முத்தி நெறிக் கெனச் சமைந்த பக்குவ சீவன் தனக்கு இயற்கையாய் அமைந்த தற்சுதந்தரத்தை ஆசானுக் கடிமை செய்து அவர் உரையில் கட்டுண்டு தனக்குரிய நிறை அளவை அவரால் அருளப் பெற்றுத் தவிமுறக் கொள்ளாது வழுவறப் பயின்று கால அளவு கடந்த நித்தியத்துவ நிறையாகிய அமல நிறையை அணு அணுவாகத் தழுவி ஆக்கமுறச்செய்து வருங்கால் நல்வினை எனும் மதிவினை அணு அணுவாக விளைந்து விதி வினையை அணு அணுவாக அழித்து விடும். விதி வினை அழியவே—கெட்டுத் திரியவே, வினைப்போக தேகமாகிய மருளுடம்பு பிணி மூப்புக்களால் நலிந்து பிணமாகி விழாது மாற்ற மடைந்து நித்தியத்துவம் பெறும். ஆதலால் முன்னிலையாகிய தெய்வம் இன்ன தெனவும் அதன் பெட்டி இன்ன தெனவும் அறியாமலே அதனை இகழ்ந்து—அலட்சியம்செய்து மேல் வினையை ஈட்டி மரணம் அடைந்து பிறவி வலைப் படாது மதி முயற்சியால் விதியை வென்று உய்தி அடைவதே அறத்தாறு என அறிதற்பாற்று. இவ்வுண்மைகளை அடக்கியே,

குறள்.

தெய்வத்தா லாகா தெனினு முயற்சிதன் மெய்வருந்தக் கூலி தரும்.

எனவும்,
ஊழையு முப்பக்கங் காண்ப ரூலவின்றித் தாழா துஞற்று பவர்.

(ஊ 62-ம் அதி. ஆள்வினையுடைமை [செ. 9, 10.]

எனவும் கூறியருளிஞர் தெய்வப் புலவர் என அறிதல் வேண்டும்.

வினைரூபமாகிய முன்னிலை நிவிர்த்தி மார்க்கமாகிய ஆக்கத்துக்குப் பகை யானதே! மாயை என்னும் திரோதான இயல்பு இது. ஆதலாற்றான் “தெய்வத் தால் ஆகாது” என்று கூறப்பட்டது. மதி முயற்சியானது மெய் வருந்துத லால் தெய்வம் என்னும் அவ் ஊழை

யும் வெல்லுதலாகிய அரும் பயனை விளைத்தல் வேத உண்மை ஆதலால் “எனினும் முயற்சி தன் மெய்வருந்தக் கூலிதரும்” என்றும் கூறப்பட்டது. மெய்வருந்தாமல் மெய்யுணர்ச்சி கை வராது—மருளுடம்பு மாற்ற மடைய முடியாது என்க.

ஒளவை குறள்.

உடம்பினுலன்றி உணர்வு தானில்லை உடம்பினு லுன்னியதே யாம்.

(ஊ உடம்பின் பயன் செ: 5.)

மெய்யடியார் எல்லாம் குரு நெறிகடைப் பிடித்து வழுவறப் பயின்று விதியை வெல்லுதற்கண் அடைந்த துன்பங்கள் அளவுபடுவன ஆகா என்பது அவர்கள் அருளிய பாடல் களால் வெள்ளிடைமலையாம்.

திரோதானமாகிய விதியை வெல்லு தற்கண் அவர்கள் அதுட்டித்த சாத கங்களிலேயே அத் திரோதானம் மறைந்து நின்று அவர்களைக் கெடுத்துவிட வும் அதனால் அவர்கள் சீழ் நிறையிற் புகாது—அவரோகணம் பெறாது—மனஞ் சோராது மதி வைராக்கியத் தோடு பணி செய்து கிடந்தபோது தான் குரு அருள் பெற்றனர்—திருவ ருட்சகாயம் கிடைக்கப்பெற்றனர். விதி வடிவான—இருவினை சொரூப மாண—வினைப் போக தேகமாகிய மரு ளுடம்பைச் சாதலுறச் சாதலடையச் செய்து மாற்றுதலே—மாற்றிப் பிறத் தலே விதியை வெல்லுதல் என்பது.

முன்னிலையில் தோன்றிய ஆசானால்—கண்கண்ட தெய்வம் எனப்படும் குருநாதனால் விதிக்கப்படும் சாதகங் களை வழுவறத் தாங்கி ஒழுகுவது என் றால் எளிதன்று; அரிது அரிது மா அரிது என்றே கூறஆம். வினை அதுபவ த்தால் மிக்க துன்பம் உழக்க நேருங் காலத்தாம் பரம கருணரிதியாகிய குரு நாதன்பால் வெறுப்படையாது—அவனை இகழாது அவன்பால் அணுவளவும் அன்பு குன்றாது பணி செய்து கிட

த்தலும் “தெய்வ மிகழேல்” என்ப தன் முக்கிய அம்சமாகி அமையும். பின் வரும் திருவாக்குக்கள் இவ் உண் மையை நன்று புலப்படுத்துகின்றன.

திருவாசகம்.

தாரகை போலுந் தலைத்தலை மாலைத் தழல
[ரப்பூண்
வீரலென் நன்னை விடுதிகண் டாய்விடி
[லென்னைமிக்கார்
ஆரடி யானென்னி னுத்தர கோசமங்
கைக்கரசின்
சீரடி யாரடி யானென்று நின்னைச் சிரிப்பி
ப்பனே.

சிரிப்பிப்பன் சீறும் பிழையைத் தொழும்
[பைய மீசற்கென்று
விரிப்பிப்ப நென்னை விடுதிகண் டாய்
[விடின வெங்கரியின்
உரிப்பிச்சின் றேலுடைப் பிச்சன் நஞ்சுண்
[பிச்ச னூர்ச்சுகொட்
டெரிப்பிச்ச நென்னையு மாளுடைப் பிச்ச
[னென் றேசுவனே.

ஏசிலும் யானுன்னை யேத்தினு மேள்
[பிரைடிக் கேசுழைந்து
வேசறு வேனை விடுதிகண் டாய்செம்பவள
[வெற்பின்
தேசடை யாயென்னை யானுடை யாய்சிற்
[றுயிர்க்கிரங்கிச்
காய்கின ஆலமுண் டாய்அமு துண்ணக்
[கடையவனே.

(ஊ நீத்தல் விண்ணப்பம் செ. 48, 49 50.)

முத்தி நெறிக் கெனச் சமைந்த பக்குவ சீவனுக்குப் பல கோடி சென்ம நற்றவப் பயனால் முன்னிலையில் தோன்றிய குருநாதனை யன்றித் தொழத்தகும் தெய்வம் வேறில்லை.

திருவாசகம்.

“... ..
கற்ற மனமெனக் கதறியும் புதறியும்
மற்றோர் நெய்வயி க் கண்டிலு நீயயாந்து
அருபரத் தொருவள் அவனியில் வந்து
குருபர லுக் அருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென் றிகழாநே திருவடி யினை
பிதிவினை அறியா நிழலது போல [யைப்
முன்பின் ளுகி முனியாது

சாயா அன்பினை நாடொழிந் தழைப்பவர்
தாயே யாகி வளர்த்தனை போற்றி
.....
(ஹே போற்றித்திருவகவல்)

என அருளிச் செய்தார் திருப்பெரு
ந்துறைக் குருநாதன் அருள் பெற்ற
மணிவாசகப் பிரபு. மேலே கூறிய
பெற்றி கைவரப் பெற்றாலன்றிப்
பக்குவ சீவன் உய்தியடைதல் முடியாது. பின் வரும் பிரமாணங்களும்
குருவே சிவம்—வழிபடு தெய்வம் என
பதனை நன்று வலியுறுத்துகின்றன.

திருமந்திரம்.

சுத்த சிவன்குரு வாய்வந்து தாய்மைசெய்
தத்தனை நல்கருள் காணு அதிமூர்
பாய்த்தகுண்ணால்நமர் என்புண்ணியார்
அத்த னிவனென் றடிபணி வாரே.

குருவே சிவமென்கீ கூறினன் நீந்தி
குருவே சிவமென் பதுகுறித் தோரார்
குருவே சிவனுமாய்க் கோலுமாய் நிற்கும்.
குருவே யுரையுணர் வற்றதோர் கோவே.
(ஹே 6-ம் தந். சிவகுருதெரிசனம் செ. 6, 9.)

ஸ்காந்தம்.

குரோரங்க்ரிபுருசந்தோயம்கிரசாதாரயந்
ஸக்ருத் |
ஸர்வதீர்த்தாபிஷேகஸ்யபலமாப்நோதி
மாநவ: ||

மனிதன் குருபாதோதகத்தைச்
சிரத்தினில் ஒருக்கால் புரோகூிப்பா
னயின் தீர்த்தங்கள் யாவற்றிலும் முழு
கிய பலனை அடைகிறான் என்பது
இதன் பொருளாகும்.

ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்.

ஸப்தஸாதாபர்யந்ததீர்த்தஸ்நாநபலம்
[மஹத் |
குரோரங்க்ரிஜலேபிந்துஸஹஸ்ராம்ச
[பலம்நஹி ||

சப்த சாகர பரியந்தமான தீர்த்தங்
களில் ஸ்நானஞ் செய்தலால் உண்டா

கிற பலன் சிறந்தது. ஆனால் அது குரு
பாதோ தக ரேணு (திவலை) வினால்
உண்டாகிற பலத்தில் ஆயிரத்தில் ஒரு
அம்சத்துக்கு ஈடாகாது என்பது
இதன் பொருளாகும்.

குத சங்கிதை.

பத்தியினிவ்வாறதுதினம்பணிவோன்
[புகரணிமாமுதலாய
சித்திகளெட்டுமவேண்டுமேற்பெறுவன்
[செப்பிலெண்ணிறந்தபேரிதனால்
முத்தியைஅடைந்தாரிதனைநன்குணர்ந்து
[முதறிவுடைக்கூரவனுக்கு
மேத்தியஅன்பிலுவந்துபன்னூரும்
[மீதுபணிவிடைசெயல்வேண்டும்.

குருபரனருளால் தனை நன்கோர்ந்து
[கோ தின் மெய்ஞ்ஞான முண்டாகி
மருவுசாதிமுதலியதொடர்பும்பறை
[முதல்தூல்களின்தொடர்பும்
கருதுமற்றியாதந்தனையறியாது
[கழிதருமாயினுத்தூரவன்
மநமலரீப்பாதசேவையின்ன்புமாந்
[தீரங்கழிதல்கூடாதால்.

சலந்தரனுடலங்கீண்டசெஞ்சோதிச்சக்கர
[முக்கணெம்பெருமான
நலந்தருபாதக்கலப்பினுக்கென்றுநாடுதம்
[கரியசாதனந்தான்
வலந்தருதரவல்லமரடிக்கீமைக்குமாண்
[புடைப்பந்தீயேயாமென்
நலந்தசெம்மறைநூலுரைத்திடுமிதனுக்
[கையமொன்றில்லையென்றுணர்வீர்.
(ஹே ஆன்ம மந்திர முரைத்த அத்தியாம்
செ. 21, 22, 23)

சித்தாந்த சிகாமணி.

ஏணுறக்கதிவிழைஇயல்பினேன்துரு [டின்
ஆணையைக்கடக்கோணு(து)அதைக்கடந்தீ
காணுறச்சகமெல்லாங்காட்டுமீசன(து)
ஆணையைக்கடந்தவனுவன்ஆணையே.
(ஹே உபயத்தலம் செ. 7)

மேலே கூறியவாற்றால் பொதுவாகத்
தெய்வத்தை — தெய்வ வழிபாட்டை
இகழாது — அலட்சியம் செய்யாது
அத்த கைய வழிபாட்டின் திறனால்

உடலுயிர் சம்பந்தம்.

(37-ம் வாரத் தொடர்ச்சி)

உயிர் என்பது சீவன். அதுவே சிவ
மாகவில்லையா? சீவன் என்னும் உயிர்
சிவமானால், மெய் அச்சிவமான—சிவா
ங்கமான உயிரினின்றும் பிரியாமல்
அருள் வடிவான சத்தியம்சமாச
அமைவதே முறையாகும். இவற்றை
அதுபவத்தால் நன்குணர வேண்டும்
என்பர் பெரியார். சிவம் என்று ஒரு
பொருள் எங்கேயோ—கயிலை வைகுண்டம்
முதலிய ஊர்களில் வீற்றிருப்ப
தாக எண்ணுவதும், கையைத் தூக்கி
வானத்தைச் சுட்டிக் காட்டுவதும்
பாமரர் இயல்பு. இதுவே பிராந்தி.
சீவனை சிவம் சிவமே சீவன் என்பதனை
நன்குணர வேண்டும். குருநாதன்
தோன்றிச் சீவனைப் பக்குவப்படுத்தி
அமலமாக்க வேண்டும் என்று சொல்
லும் போது முப்பொருள் தோற்ற
மாகின்றனவே யெனின், உவமான
முகத்தால் இஃது ஒரு சிறிது விளக்
கிக் கூறப்படும். உயிர் எழுத்து ஐந்து.
அவை பன்னிரண்டு ஆயின. மெய்

சற்குருநாதனாகிய எல்லாம் வல்ல
சித்தன் அருள் பெற்று அவனை இக
ழாது போற்றித் தெய்வ வடிவமாய்
விளங்கும் முன்னிலைகளை நிறை கண்டு
பஞ்சீகரணித்து உய்தியடைய வேண்
டும் — நித்தியத்தவம் பெறவேண்டும்
என்பது வெள்ளிடை மலையாம். இது
பற்றியே,

“தேய்வ மிகழேல்”

என உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியவாறு
கூறியருளிணர் எமது பாட்டி என
அறிதற்பாற்று. மேலும் விரிப்பிற்
பெருகும்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் “தேய்வ
மிகழேல்” என்னும் ஓளவையார்
அமுத வாக்கியம் உண்மை நிலைக்கும
உலகியலுக்கும் ஒப்பியவாறு நின்றல்
ஒருவாறு உணரத்தகும்.
சுபம்.

எழுத்துப்பதினெட்டு. உயிர்மெய் இரு நூற்றுப் பதினாறு. இவையே 21600 சுவாசமானதும் இவற்றினின்று நட்சத்திரங்கள், திதிகள், கிரகங்கள் தோன்றிய வகைகளும் அதுபவத்தால் அறியப்படவேண்டும் என்பர் பெரியார். இவை வேறேர் அத்தியாயமாக விளக்கிக் காட்டப்படும். உயிரெழுத்து மெய்யெழுத்துக்களோடு எழுத்தாக அடங்காமல் தனி இயல் பெற்ற ஆயுதம் என்? இம் முப்புள்ளி எழுத்தின் ஒரு புள்ளி எப்பொழுதும் மெய்மேல் விளங்கும். “மெய்யின் இயற்கை புள்ளி யொடு நிலையல்” (தொல். எழுத்து) இவ் ஆயுதத்தாற்றான் எல்லா உயிர்களும் மெய்களும்—சீவனும் தேகமும் உளவாயின. ஆயுதமே முக்கண்வடிவம்; திரி நேத்திரம்; பதி பசு பாசம்; முச்சுழி (ஃ); ரவி, மதி, சுழினை; சோம, சூரிய, அக்கினி. இவ் ஆயுதம் யாவற்றையும் சிருட்டிக்கும்; அழிக்கும். ஆக்கல் அழித்தல் என்பனவற்றிற்கு இதுவே கருவி—சாவி—திறவு கோல். கருவியே முச்சுழி. முச்சுழி = பதி. உயிர் = பசு. மெய் = பாசம். உயிர்மெய் = பசுபாசம்—உடலுயிர். உயிர்மெய் ஆயுதம் என்றும் உள்ளனவே. இதனால் வியாப்பியமும் வியாபகமுமாய் நிற்பது ஆயுதமே ஆயுதமாகிய பதியே என்பது நன்கு புலப்படும். பதி பசு பாசம் என்பன வியாப்பிய வியாபகங்களுள் அடங்கும். மூன்றாகக்கூறப்படுகின்றனவே எனின், வியாப்பியம் பதியாக, வியாபகமே பசு பாசம் என்றும் இரண்டையும் உடையது என்க. பாச சம்பந்தமுடையது — அசுத்த நிறையமைந்தது பசு. பாசம், குற்றம் அழுக்கு, பங்கம் என்பன ஒன்றே. பங்கம் எதனால் ஆயது? நிறை பேதத்தால் ஆயது. இவற்றின் திறமெல்லாம் ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்; அமயம் நேர்ந்துழி விரிவுற விளக்கப்படும். தனி இயல் பெற்று மெய் அல்லாமலும் அவ்விரண்டுமாயும் விளங்குவது ஆயுதம். இதுவே ஆதி. இது தான் அலி

சொரூபம்; பஞ்சபூதிய ஆணி; ஐந்திர ஆணி = இந்திராணி. தூலத்துக்கும் அக்காணி என்ற பெயர் உண்டு. அஃகாணி = அக்காணி. ஆயுதம் அஃகேனம்; அஃகென்னு; அக்கென்னு எனவும் வழங்கப்படும். அக்காணி என்பது அசுத்த நிறை யமைந்த தூலத்தைக் குறித்த தென்பது பின் வரும் தத்துவப் பெரியாராகிய ஆழ்வார் திருவாக் காலும் நன்கு புலப்படும்.

“வயிற்றில்தொழுவைப்பிரித்து
வன்புலச்சேவை அதக்கி
கயிற்றும் அக்காணிகழித்துக்
காலிடைப்பாசங்கழற்றி”
(அறுசீர்விருத்தம்)

வழியடியானாகிய இந்திரன் வச்சிர ஆயுதம் உடையான் என்பர். அமல முதற்படி மிதித்த வழியடியார் பொன்னுக் மாறிய குடும்பையுடையார். இதுவே வச்சிர ஆயுதம். வச்சிர ஆயுதம் உடையார் படியேற்றம் பெற்று நித்தியத்துவம் அடைதற்கு அருகர். நித்தியத்துவம் அடைதற்கேற்ற சீர்மே வச்சிர ஆயுதம் என்க. அ, இ, உ இம் மூன்றும் சேர்ந்து உலகமாயின என்பதும், “அ” சிவம் “இ” சத்தி என்பதும், இவை இரண்டையும் இரண்டு எனச் சுட்டிக் காட்ட “உ” உளதாயது என்பதும் முன்னே கூறப்பட்டன. இம் மூன்றும் முச்சுழியைக்

குறிக்கும். ஆயுத எழுத்தின் இலக்கணம் கூறும் தூல் இல்லை போலும்;

தவத்தான் மிக்க சீவனது சீர்த்தில் திவலை யிருந்த அகண்டாகார அமல சொரூபமே பக்குவம் பெற்றுத் தனி உருவமாய் மானிட வடிவாய்த் தோன்றி — எங்கேயோ ஓரிடத்தில் இருந்து வந்தது போல முன்னிலையில் குரு வடிவாய்த் தோன்றி உண்மையை உணர்த்தும். இலக்கணத்தில் மெய் மேல் உயிரேறி முன்னிலையில் தனி உயிர் சொரூபம் விளைத்துத் தழுவி மூவுருபு பெற்று முடிவது அளபெடை எனப்படுகின்றது. இது போல சத்தாகிய மெய் மேல் சித்தாகிய உயிர் ஏறி தான் பூரணப்பட வழியில்லாமல் தனக்கு இனமாயும் அந்நியமாயும் அல்லாததாயும் உள்ள ஒன்றை முன்னிலை சொரூபமாக விளைத்து அளபெடை பெறும். இந்த அளபெடைதான் ஆசான். இவன் தான் ஆரியன். சீவனே சிவன். சிவனே சீவன். பாசமாகிய இருளில் கட்டுண்டமையால் சீவ நாமம் ஏற்பட்டது.

“ஆகமும் சீவனும் ஆசையும் தானாகி ஏகமாய் நிற்கும் சிவம்” என்பது ஒளவைகுறள். பின்வரும் எம் அண்ணல் திருமுலர் திருவாக்கும் அவ்வுண்மையை நன்கு புலப்படுத்தும். (தொடரும்)

பிழை திருத்தம்.

“வித்தகம்” தொகுதி 2 இல. 42.

பக்கம்.	பிரிவு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
6	1	14	ஆலலால்	ஆதலால்
”	3	11	அமர்ந்துவெளி	அகண்டஒளி
”	”	36	புகலிடம்	புகலிடம்.
”	”	32	நடங்கும்	நடக்கும்
7	1	4	மொய்த்தான்	முய்த்தான்
8	1	9	ஆறுமுகங்களுமாக	ஆறுமுகங்களுமாக
”	2	9		

விடுதலை.

வாரம் இருமுறை (புதவாரம், சனிவாரம்)
சென்னையிலிருந்து வெளிவரும் தமிழ் பத்திரிகை.

சுதந்தரம், அரசியல் விவகாரம், சமூக விஷயம், மதசம்பந்த
மான விஷயங்கள், உள்நாட்டு வெளிநாட்டு விவகாரங்கள் இவை
களை அனைவருக்கும் செவ்வனே விளக்கிக்காட்டும் தகைஉடைத்து.

சந்தா விபரம்

உள்நாடு வருட சந்தா 3-10-0
வெளிநாடு ,, 9-4-0

“விடுதலை” ஆபீஸ்,

மவுண்ட் ரோட்

சென்னை.

“வித்தகம்”

முதல் வருட சஞ்சிகைகள்

புத்தகமாக கட்டப்பட்டன.

முதுகில் தோல்—கலிக்கோ

ரூ. 4-0-0

முழு கலிக்கோ ரூ. 3-12-0

முதுகில் கலிக்கோ—மார்பில் தாள்

ரூ. 3-8-0

(தபால் செலவு பிரத்தியேகம்)

“வித்தகம்” ஆபீஸ்,

புதுவை.

இனம்!

இனம்!!

சுத்த சாதகம்

துறவின் றன்மையையும், தேகம்
சித்திபெற்றால் முத்தியுண்டாமென்
பதன் றன்மையையும், சாதனசதுஷ்ட
டயத்தின் றன்மையையும், மகாவாக்
கியத்தின் பொருளையும், சொரூபானு
பவத்தின் றன்மையையும், வேதாக
மங்கள் கருத்துவகையால் வேறுபா
டின்றி யிருக்கும் வகையையும், தத்துவ
ஞானதிற்குப் பரம்பரா சாதனமா
யுள்ளவைகளின் றன்மையையும்,
உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் செப்ப
மாக விளக்கியுள்ள இந்நூலை துக்க
நிவர்த்தியிலும் பரமாதந்தப் பிராப்தி
யிலு மிச்சையுள்ள ஒவ்வொருவரும்
அத்தியாவசியமாய் அறிய வேண்டிய
தென்பது குன்றின் மேலிட்ட விளக்
காம்.

வேண்டுவோர் தபால் முத்திரை
சேலவுக்கு உரிய ரீ சதம் அல்வது
1 அணு ஸ்டாம்பு அனுப்பி பெற்றுக்
கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்.

புதுவை.

உங்கள் வியாபாரம்

விருத்தியடைய

வேண்டுமானால்

‘வித்தகம்’ பத்திரிகையில்

விளம்பரம் செய்யுங்கள்.

அறிவிப்பு.

கடிதங்களின் அபிப்பிராயங்களுக்கு அவர்களே
பொறுப்பாளிகள்.

LATEST PUBLICATIONS

PHILOSOPHY

“A Preface to the Brahma-Sutras”

The Wedantha is essentially a book of Synthesis.
 The fundamental excellence of Its synthesis lies in Its High Plane of Experience, in Its large outlook about things; in Its deep and most impartial thought, as well as, in Its most generous and sympathetic treatment of all, even the opposite schools and systems.” (Page 6 and 7 of the book.) PRICE AS. 12.

DEVOTION.

“Krhishnrha-Karnrhamrhitam”

“There is no doubt that these songs, originally composed in sanskrit by the poet Lilasuka have for generations swayed the hearts of the Lord’s Bhaktas.

..... (Here) “The individual soul in its age-long quest for the realisation of its oneness with the universal soul thinks and prays to God in terms of the noblest of all emotions—love.

..... “The English rendering herewith presented makes a laudable attempt to bring out the beautiful spirit of the original in all its sweetness.” PRICE. AS. 12.

The Hindu, 26 March 1935.

YOGAH.

“Towards Transcendence”

“The book speaks of undiscovered possibilities hidden in the deeper reaches of the mind which could be brought into the conscious plane by a process of Transcendence of the various lower planes by which man becomes the superman possessed of great psychic powers, and later emerges with a still higher order of consciousness, as a Divine Personality.” PRICE AS. 12.

Vedanta Kesari, April 1935

NANDHI PUBLISHING HOUSE
 PONDICHERRY.

BOOKS BY SRI AUROBINDO

	RS.	AS.
Essays on the Gita	...	5 0
First Series	...	5 0
Second Series	...	7 8
Isha Upanishad	...	1 8
Ideal and Progress	...	1 0
The Superman	...	0 6
Evolution	...	0 8
Thought and Glimpses	...	0 9
A System of National Education	...	1 0
The ideal of the Kar-mayogin	...	1 12
War and Self - Determination	...	2 0
The Renaissanee in India	...	1 12
The Brain of India	...	0 6
The National Value of Art	...	0 8
Uttarapara Speech	...	0 4
Kalidasa	...	1 0
Yogic Sadhan	...	1 0
The Yoga and its object	...	0 12
The Mother	...	1 0
The Riddle of this World	...	2 0
The Teaching and the Asram of Sri Aurobindo	...	0 10
Songs to Myrtilla	...	1 4
Baji Prabhu	...	0 10
Six Poems of Sri Aurobindo	...	1 4
Lights on Yoga	...	1 4

NANDHI
 PUBLISHING HOUSE
 PONDICHERRY